

nedokonané. Je-li tomu tak, nebylo zákonné podmínky pro přiznání beztrestnosti podle §u 187 tr. zák. Neboť k účinné lítosti podle tohoto místa zákonného se vyžaduje, by škoda byla poškozenému nahrazena. Poněvadž však při zlodějském útoku na peníze zůstalo jen při pokusu, aniž tento útok přivodil nějaké poškození, nelze mluvit o náhradě škody, kdyžtž jednáním obžalovaného žádná škoda nepovstala. Trestnost vyvolávajícího důvodu podle §u 187 tr. zák. nelze proto v souzeném případě užití. Než i kdyby se, jak tvrdí zmateční stížnost, mělo za to, že jde o krádež dokonanou, nemohl by přes to onen omluvný důvod býti obžalovanému přiznán. Schází tu náležitost dobrovolné náhrady škody. Neboť podle oněch zjištění rozsudku bylo obžalovanému následkem přistižení při krádeži zabráněno, dostatí ukradené peníze v bezpečí. Jeho situace podobala se velmi situaci zloděje, jenž přistižen byv při krádeži, zhodí se odcizeného předmětu jen pro zřejmou nepravděpodobnost, že by se mu podařilo, pro sebe jej zachrániti (§ 188 a) tr. zák.). Nebylo to proto dobrovolné rozhodnutí, které přimělo obžalovaného k navrácení ukradených peněz, nýbrž výlučně jen zasáhnutí poškozeného, které neposkytovalo obžalovanému jiného východiska, leč věc vrátiti. Za tohoto stavu věci nelze v navrácení odcizených peněz spatřovati výron účinné lítosti ve smyslu §u 187 tr. zák., navrácení to bylo spíše jen nutným důsledkem přistižení obžalovaného při horkém činu. Není proto opodstatněn žádný z dovolávaných důvodů zmatečnosti, pročtž bylo zmateční stížnost obžalovaného zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 2643.

Nedbalé jednání dlužníkovy ve smyslu §u 486 čís. 1 tr. zák. musí býti v příčinné souvislosti s neschopností platiti a jako příčina neschopnosti k placení musí této předcházeti.

(Rozh. ze dne 4. února 1927, Zm II 226/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 10. března 1926, pokud byla rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 16. listopadu 1926, č. j. Zm II 226/26/2 odkázána na veřejný rok ohledně výroku napadeného rozsudku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle §u 486 čís. 1 tr. zák., zrušil však rozsudek nalézacího soudu ve smyslu §u 290 tr. ř. z úřední moci ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle §u 486 čís. 1 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl, přihlížeje k právoplatnému odsouzení obžalovaného pro přečiny podle §u 486 čís. 2 a §§ů 9, 486 písm. b) tr. zák. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Při přezkoumání rozsudku přesvědčil se zrušovací soud, že nalézací soud dospěl k výroku odsuzujícímu obžalovaného pro přečin podle Šu 486 čís. 1 tr. zák. nesprávným použitím trestního zákona (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.). Nalézací soud zjišťuje, že se obžalovaný asi v polovici května 1922 stal neschopným platiti, že však přes to, že si již v této době byl také vědom své neschopnosti k placení, neohlásil ani úpadek ani nezažádal o zahájení vyrovnacího řízení, nýbrž objednával od druhé polovice května 1922 až těsně před zahájením vyrovnac. řízení (20. listopadu 1922) na úvěr zboží dále, a dospívá na základě těchto zjištění k závěru, že obžalovaný těmito objednávkami využíval úvěru lehkomyslně a nepřiměřeně a že takto přivodil z nedbalosti svou neschopnost k placení. Než z doslovu zákona, že se přečinu podle Šu 486 čís. 1 tr. zák. dopouští dlužník několika věřitelů, který z nedbalosti si přivodí neschopnost platiti, plyne jasně, že nedbalé jednání dlužníkově musí býti v příčinné souvislosti s neschopností platiti a že proto jako příčina neschopnosti k placení musí této předcházeti. Nalézací soud však nezjistil ani, že obžalovaný již před tím, než se stal neschopným platiti, lehkomyslně a nepřiměřeně užíval úvěru, ani, že by toto lehkomyslné a nepřiměřené užívání úvěru bylo příčinou toho, že se stal neschopným platiti. Uznává-li tedy obžalovaného vinným přečinem podle Šu 486 čís. 1 tr. zák. aniž by byl zjistil ony znaky skutkové podstaty tohoto přečinu, spočívá tento jeho výrok na nesprávném výkladu zákona a jest proto zmatečný s hlediska důvodu čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Bylo proto zrušiti rozsudek ve smyslu Šu 290 tr. ř. ve výroku odsuzujícím obžalovaného pro přečin podle Šu 486 čís. 1 tr. zák., následkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících, a uznati jak se stalo.

Čís. 2644.

Zjistiti a posouditi předpoklady promlčení trestného činu v řízení porotním přísluší výhradně porotnímu soudu, nikoliv porotcům; dodatková otázka (§ 319 tr. ř.) o promlčení nemá místa.

K uskutečnění zločinu Šu 132 tr. zák. nestačí smilný čin sám o sobě, nýbrž je třeba, by svěřená osoba byla k činu pachatelem svedena.

Za »svedení« jest považovati každé působení na předmět trestného činu, by se podrobil vůli jednajícího; působení to může záležeti v různých prostředcích, jako v lichocení, slíbech a podněcování smyslnosti; stačí i pouhá výzva nebo násilí.

Nejde o »svedení«, když svěřená osoba sama svým (nemravným) chováním projevila ochotu vykonati nebo dopustiti smilný čin; naproti tomu okolnost, že sváděná osoba nekladla odporu, nevylučuje svedení.

(Rozh. ze dne 4. února 1927, Zm II 339/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Mor.